

‘Koleksiyonerlikte sürdürülebilirlik şart’

Bozlu Holding Yönetim Kurulu Başkanı Dr. Şükrü Bozluolcay, 40 yıllık koleksiyonundan bir seçkiyi “Suretimin Resmidir” sergisinde sanatseverlerle paylaşıyor.

Bozluolcay koleksiyonerlikte sürdürülebilirliğin önemine dikkat çekerek “Benim merakım var, fedakârlık yapıyorum ama çocuklarım ilgilenmeyebilir. 50 sene sonra ne olacak diye hesaplamak lazım. Keşke çok güzel müzeler olsa da bir salonu tamamen biz bağışlasak; o salona bizim adımız verilse...” diyor. **Seray Şahinler Sayfa 4**

'Koleksiyonda yerli kalmayı tercih ediyorum'

Seray Şahinler

Bozlu Holding Yönetim Kurulu Başkanı Dr. Şükrü Bozluoğlu'nun 1970'lerin sonunda henüz tıp fakültesi öğrencisiyken filizlenen sanat tutkusu, 40 yıl boyunca Türkiye'deki sanatın seyrine ortak oldu. Bozluoğlu'nun klasiklerden moderne uzanan koleksiyonu 2013 yılında kapılarını açan Bozlu Art Project ile sanatseverlerin ilgisine sunulmaya devam ediyor. Bozluoğlu ile yeni sergileri "Suretimin Resmidir" de buluştuk; hem koleksiyon serüvenini hem sanat tutkusunu konuştuk.

❖ **Koleksiyonerlik maceranız nasıl başladı?**

40 yıl önce tıp fakültesi öğrencisiyken tutkuyla temellerini attığı koleksiyonunu 10 yıldır Bozlu Art Project'te sanatseverlerle paylaştı. Dr. Şükrü Bozluoğlu, "Türkiye'de çok iyi koleksiyonlar var. Ama kim biliyor, kim görüyor? Bunları görülebilir hâle getirmek, paylaşmak gerek" diyor

1978-1981 arası tıp fakültesinde öğrenciyken o günkü adıyla Amiral Bristol Hastanesi'nde üroloji asistanı olarak çalışıyordum. İstanbul'un popüler hekimleri o hastanedeydi ve o hekimler benim gözümde hep farklıydı. Toplum içindeki görüntüleri de farklıydı. Ben gözlem seven bir insanım. Gözlem yapmak bana zevk veriyordu, beni zenginleştiriyordu. Meslek başarısının yanında o insanları ne besliyor diye gözlemlerken hekimlerin birçoğunun sanatsever olarak aktif görev aldığını gördüm. Türkiye'de koleksiyoner diyebileceğiniz kesimin önemli zümresi o dönemde hekimlerden oluşuyordu. İnsani daha farklı bir yere koymaya çalışan nedir diye düşünürken o insanlarla muhabbet etmek, gözlem yapmak, okumak ve resimleri görmek beni birdenbire bu dünyanın içine attı. Sanatçıların atölyesine gidip gelerek, kendi ekonomimin yettiği kadar onlardan resimler alarak bu işe başlamış oldum.

❖ **Motivasyonunuz neydi peki?**

Okumak ve görmek. O zamanlar da 'yurt dışına çıkma fırsatım olurdu. Seyahatlerimi uzatarak müzelere,

galerilere gidip ne yapmışlar diye bakardım. Gözü terbiye etmek yani. Bunun karşısında Türkiye'de ne var ne yok, kim kimden nasıl etkilenebilir ya da nasıl taklit etmeye çalışmış bunları gözlemledim. Kendimi hâlâ tam bir koleksiyoner olarak görmüyorum. Ama sıfırdan başlayarak bir koleksiyonerin geçirmesi gereken her kademe geçirdim. Daha alınacak çok yol var; kolay değil. Bu hem ekonomik hem zaman hem sevdâ olarak bir adanmışlık işi.

❖ **Terapi gibi...**

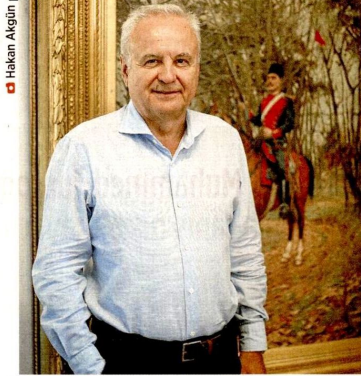
Evet kesinlikle. Pandemiye yaşadık; insanlar tutunacak bir dal aradı, o dal bizde vardı. Bu heyecan beni çok rahatlatmıştı. İnsanın ana işinden başka mutlaka çok iyi yaptığı ya da yapmaya gayret ettiği ikinci bir dünyasının olması çok önemli. Bir fikir bir fikri doğurdu. Bu kadar eseri aldım ama bunları profesyonel bir çerçevede kurumsal kimliğe dönüştürmek gerekir diye düşündüm. 10 sene evvel tesadüfen bir söyleşi aracılığıyla Oğuz Bey (Bozlu Art Project direktörü Oğuz Erten) ve ekibiyle tanıştık, bana destek oldular, ve ne var ne yok diye elimizdekilere baktık.

❖ **İlk satın aldığınız eser neydi?**

Turgut Atalay'ın atölyesine gitmişim, 1979 yılında ondan resim aldığımı hatırlıyorum. İlk onunla başladım. Daha sonra klasiklerle devam ettim.

❖ **Neler var koleksiyonunuzda? Ağırlıklı olarak hangi dönemden eserleri seviyorsunuz?**

Tabii 40 seneyi geçtik. Klasik, modern, çağdaş var ama şimdi dönüp baktığımda klasikler daha fazla ilgimi çekmeye başladı. Keşke klasiklere daha çok ilgi gösterseymişim.

"Suretimin Resmidir: Dr. Şükrü Bozluoğlu Koleksiyonu'ndan Sanatçı Atölyeleri ve Otoportreler" başlıklı sergide Süleyman Seyid'den Nazmi Ziya Güran'a, Fahrreissa Zaid'den Bedri Rahmi Eyüboğlu'na, Adnan Çoker'den, Burhan Uygur, Yüksel Arslan ve günümüz sanatçılarına kadar uzanan otoportreler yer alıyor. Sergi 26 Ağustos'a kadar ziyaret edilebilir.

Hikâyesi olan resimler

Şükrü Bozluoğlu ile duvarları birbirinden etkileyi tablolarla donatılmış ofisinde buluştuk. Bozluoğlu hikâyesi olan eserlere artık daha çok ilgi duyduğunu söylüyor. Sohbetimiz esnasında duvarda asılı duran bir tablo ilimizi çekiyor...

Tablonun hikâyesi ise oldukça ilginç. 1890'larda yapılan ve İtalyan bir ressamın ait olduğu kabul edilen tablo, moda devlerinden Versace'nin

koleksiyonundaymış. Eser Bozlu Art'a gelince 'Sahibi zihinleri kuralamam. Bozlu ekibi, 1890'ların Osmanlıca dergilerini araştırırken Halil Paşa'nın Servet-i Fünun'a verdiği söyleşinin bu fotoğrafa basıldığını tespit etmiş. Tablo böylece Bozlu Art Project aracılığıyla hem ait olduğu topraklara döndü hem Türk sanat tarihindeki yerini 'güncelledi'.

Servetin el değiştirmesiyle sanat moda oldu

❖ **Koleksiyonerlikteki süreci nasıl değerlendiriyorsunuz?**

Turgut Özal'ın gelişliye evler, duvarlar büyüdü ve daha büyük resimlere ihtiyaç duyuldu. O yıllarda, servetin el değiştirdiği dönemde, herkes ait olduğu sosyal sınıfı yükseltmek için farklı şeylere ihtiyaç duydular, sanat da bunlardan biriydi. Bilen aldı, bilmeyen aldı; evimin rengine uysun, çerçevesi duvarıma uygun diye düşünün aldı. İyi şeyler de oldu tuhaf şeyler de... Sahtecilik de başladı. Beklemediğiniz insanlar bu işe bulaştılar. Benim bir kütüphanem, piyasadan kesime dönemim oldu o sıralar. Ama aynı zamanda iyi bir şey oldu; çağdaş sanat yükselmeye başladı.

Sundan hiç vazgeçmedim; satın

aldıkları büyük oranda yerli eserlerdir. Yabancı sanatçılardan aldıkları da var ama eserlerimin büyük bölümü yerli. Hep söyleriz ya "Türk sanatı bir deniz ise yurt dışı sanatı bir okyanustur" diye. Biz kendi suyumuzda yüzmeye çalışıyoruz. Yabancı eserleri alıp satanlara da hiçbir lafım yok elbette, Türk sanatının ilerlemesi için bunlar da şart. Ama ben yerli kalmayı tercih ediyorum. Türkiye'de çok iyi koleksiyonlar var. Ama kim biliyor, kim görüyor? Bunları görülebilir hâle getirmek ve daha da önemlisi kitaplaştırmak gerekiyor. Türkiye'de bunun noksanlığını çekiyoruz. Bir eserin resmi kaynağını takip etmeye başladığınızda birinci veya ikinci elde tikiyorsunuz. Oysa Batı'da 1600 yılında yapılmış bir eseri bile kimin kaza

aldığı, kime sattığı, kaç kere el değiştirdiği konusunda bütün bilgiler vardır. Ama Türkiye'de bir kişi "Tamam" diyorsa o esere milyonlarca lira ödeniyor. Yazılı kayıt ve sertifikasyon gerek.

❖ **Bugün, geçen 40 yıla bakınca ne görüyorsunuz?**

Göz eğitimime devam ediyorum. O da bana çok şey katmaya devam ediyor. Nereye, hangi resme nasıl bakmam gerektiğini artı içgüdüsel olarak gerçekleştiriyorum; bu da 40 yılı içinde oluştu elbette.

❖ **Bozlu Art Project, koleksiyon sergileriyle İstanbullu sanatseverlerin sevecek gezdiği samimi mekânlardan biri...**

İnsanlar ne aldığını, ne almak istediğini artık biliyor. Buradan maddi bir beklentimiz yok. Ama sürdürülebilirlik çok önemli. Benim merakım var, fedakârlık yapıyorum ama çocuklarım ilgilenmeyebilir. 50 sene sonra ne olacak diye hesaplamak lazım. Keşke çok güzel müzeler olsa da bir salonu tamamen biz bağışlasak; o salona bizim adımız verilsen... Bundan daha büyük zenginlik olabilir mi? Beş imparatorluk yaşamış bir şehirdir. Dünyada böyle bir şey yapılabilecek İstanbul'da yapılmalı. Biz de bu amaçlarla başladık, yolumuza devam ediyoruz.

Bozlu Art Project, 10. yılını kutlamaya hazırlanıyor.